

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 5. Cur vitae Christianae documenta multi discunt, pauci exequuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

stiani hanc veritatem bene perciperent; nam si se captivos esse sub lege peccati, & ad omne bonum ineptos agnoscerent, ab eo utique auxilium continuè & ferventi oratione peterent, qui operatur in nobis & velle, & perficere; & à quo omne lumen, & robur, & omnis sufficientia nostra procedit. Sed jacent plerique in profundo sepulchri, & miserando errore delusi suam cœcitatē, suosque languores amant, & se sanos existimant, quia nesciunt se aegrotare.

§. IV.

Occasio, & scopus hujus Libelli.

HÆc cum sæpius mente revolverem, vitæque transactæ perditos dies in amaritudine animæ meæ recogitarem, duplex me cura invasit, quarum una præteritum tempus, altera futurum respiciens, de utroque anxium & sollicitum reddidit. Nam si dies antea actos simul adesse jubeo, & serium de iis examen instituo, horrore mihi sunt tot Divinæ legis prævaricationes, & toties violata Fides, quæ Christo in Baptismate nomen dedi, abrenuntians Sathanæ, cunctisque operibus, & pompis ejus: puderque me gratiæ Dei infidelem fuisse. Si vero mentis obtutum in ea figo, quæ ventura sunt, Dei tremenda judicia, expavescō, & veniæ ac salutis incertis totis artibus contremisco. In his igitur angustiis constitutus, statui, Deo opitulante, mihi ipsi primum, tum aliis, quos eadem calamitas premit, efficaciter succurrere, & remedia præscribere, quæ semper in promptu sint, ut imbecillitas memoriæ assiduâ lectione repararetur, viamque perfectionis arripere cupientibus proluxæ inquisitionis labor absit. Nam quia omnis disquisitio veritatis fit ex quibusdam principiis, quæ à Philosophis Axiomata, à Medicis Aphorismi dicuntur, quibus præcipuarum rerum compendium ac veluti medulla continetur; propositum mihi est in hoc Libello, quidquid de Vita sanctè instituenda in sacra primum Scriptura, tum in Codicibus sanctorum Patrum, & piorum Scriptorum diffusè legitur, ad certa quædam, & magis necessaria Vitæ Christianæ Principia restringere, quæ brevia sint & concisa, & paucis multa comprehendant. Porro hoc unum est necessarium, à quo summa rerum vitæque beatæ

ratio dependet, scire quid sit Christianè vivere. *Quid enim prodest homini, si mundum universum lucratur, anime vero suæ detrimentum patitur? Aut quam dabit homo commutationem pro anima sua? (Math. 16. 26.)* Quid verò perverius magisque insanum aut dici, aut fingi potest, quam Christiani nomine gloriari, vitamque prorsus alienam à Christi doctrina, & exemplis instituire? Vanum est nomen, cui vita non congruit.

§. V.

Cur Vita Christiana documenta multi discunt, pauci exequuntur.

HÆc autem Præcepta facile possunt omnes legere, discere, & meditari; sed quod valde dolendum est, eorum germanam vim, & notionem pauci assequuntur. Facile omnes agnoscimus iter ad Cœlum parandum esse abnegatione, jejuniis, vigiliis, carnis castigatione, multisque tribulationibus, sed in actionibus nostris aliter sentire videmur. Facile dicimus, oportere Christianum calumnias, persecutiones, tormenta, & ipsam mortem libenter pati; sed cum hæc mala proxima sunt, cum vitæ periculum imminet, tunc caligo mentem obumbrat, & quod antè dilucidum videbatur, incredibili obscuritate circumfusum apparet. Humiles sumus, cum à nemine vilipendimur: patientes, cum nihil molestiæ occurrit. Documentis Vitæ Christianæ assentimur, quando nos non attingunt: cum vero ad nos pertinent, tunc irrepunt terrenarum cupiditatum illecebæ, mentemque confundunt; & ea in molliorem sensum, nobisque commodiorem interpretamur. Latet enim veritas caligine obvoluta, eamque oderunt homines ob infitam illi austeritatem, quam natura nostra peccato vitata pati non potest; & quia virtutibus amaritudo, vitii voluptas admixta est, illa offensi, hæc delinuti præcipiti cursu in vitia ruunt, & posthabita veritate mendacium amplectuntur. Quod si aliquando Præceptores audiunt, qui ipsam veritatem proferant, ac veluti oculis exponant, quamvis agnoscant se in tenebris, & umbra mortis ambulare, & aliquo modo ad lucem aspirare incipiant, in suas nihilominus tenebras relapsi oculos claudunt, ne oblatum lumen aspiciant, similes dormientibus, qui

experi-

expergisci conantur, sed alto sopore demersi, protinus in somnum remerguntur. Nemo igitur mirari debet, si multa proponimus, nihil excusimur; tamen quia difficultates, quae in bonis actionibus solent occurrere, non praevidemus, illisque apparentibus retrocedimus, tum quia magis in propriis viribus, quam in Dei adiutorio confidimus, & ideo ingruente tentatione deficimus, ut discamus non nostrae virtutis esse, sed Divinae misericordiae, quod vincimus: tamen quia denique multam speculationi, parum affectui incumbimus, & leges bene vivendi in doctrina potius, quam in conscientia habere volumus, scientiam Divinam studiosè inquirentes, non ut mores habeamus quos illa instituit; sed ut ad hominum laudes per ejus ostentationem perveniamus. Inanis autem labor est sapientiam discere, & insipienter vivere.

§. VI.

Regulas Evangelicae perfectionis non solis Religiosis, sed omnibus Christianis traditas esse.

Quia plurimi sunt, qui tradita à Christo Christianae perfectionis documenta nec discere, nec servare volentes, ne illa temere abjecisse videantur, ad illos dumtaxat spectare asserunt, qui claustris inclusi à seculi curis alieni sunt; ostendam evidenter quam sit inanis & falsa eorum persuasio, ut hoc errore sublato veritas patefacta clarescat. Verissimum quidem est, duplici statu Christianorum vitam distingui, mundano, & religioso; uterque tamen, diverso licet tramite, ad eundem terminum tendit: & quod attinet ad praxim virtutum, ad mundi contemptum, ad paupertatem spiritus, ad amorem Crucis, par utriusque conditio est, hoc solo intercedente discrimine, quod Religiosi solemnium votorum ac regularum vinculis divincti, strictiori jure quam mundani ad perfectionem tenentur, in reliquis una & eadem vitae ratio ab utrisque requiritur, unum & idem Evangelium omnibus praedicatum est. Cumque Deus nihil praecipiat nisi Charitatem, nihil prohibeat nisi cupiditatem, nulla in his differentia, nulla exceptio personarum reperitur. Praecipit Salvator noster, ne quis verbum otiosum loquatur, rationem de illo redditurus in die iudicii, ne quis irascatur, ne quis concupiscat,

nec ullam videmus positam esse distinctionem inter Monachos, & conjugatos. Simili modo cum dixit beatos esse qui lugent, infelices qui rideant: cum docuit, nos oportere semper orare, omnibus renuntiare, vitam odisse, nos ipsos abnegare, injurias patienter ferre, intrare per angustam portam, nullum certè hominum genus exclusit. Paulus item Apostolus, cum omnibus Christianis etiam conjugatis filiosque nutrientibus scriberet, nonne ab illis omnem exigit vitam Monasticam disciplinam? habentes, inquit, alimenta, & quibus regatur his contenti sumus (1. Tim. 6: 8.) Quid amplius ab Anachoretis requireret? Petrus quoque & Jacobus Apostoli, nonne ad omnes Christi fideles scribebant, cum eos hortabantur, ut essent sancti, integri, perfecti, in nullo deficientes, (1. Petr. 1: 15. Jac. 1: 4.) Christus denique cum dixit, Estote perfecti, sicut & Pater vester caelestis perfectus est (Matth. 5: 48.) sermonem habuit ad omnes in se credentes, quibus altissimum Sanctitatis scopum praefixit, ut omnes qui per adoptionem Filii Dei nominamur, & sumus, Patris Perfectionem aemulemur. Magna itaque cunctis Christianis sanctitatis necessitas indicta est, ne à paterna hereditate tanquam degeneres excludantur.

§. VII.

Hujus Libelli utilitas, & exhortatio ad perfectionem.

Ided contemptis omnibus, quae bona mortales putant, huic soli curae incumbendum est, ut per Christi vestigia ad Evangelicae perfectionis culmen properemus. Ad hoc referuntur quaecumque in hoc Libello collecta sunt, ut superatis sensuum praestigis, & veritate comprehensa, quasi in Regionem originis nostrae revertamur, de vitiis triumphaturi, & in perpetuum regnaturi. Filii hujus saeculi persuadere conantur, perfectionem rem difficillimam esse, nec posse in hoc mundo inveniri, ut segnis effectus homo quaerere non audeat, quod se consequi posse desperet. Sed volenti nihil difficile, & quidquid arduum est, gratia Dei facile reddit. Tanta est autem pulchritudo justitiae, tanta jucunditas aeternae lucis, tantus splendor incommutabilis veritatis, ut si unius tantum